

Katarína Löfflerová Családjával

Ez én vagyok a második férjemmel, Ladislav Löfflerrel és a lányommal, Annával.

A férjemék Morvaországból származnak, Hodonín városban laktak. A későbbi férjemnek a nagyapja Masarykkal együtt járt iskolába. Studienkának [Szentistvánkút - A szerk.] hívják a falut, ahol a férjem született [Szentistvánkút - Pozsony vm.-ben lévő nagyközség volt, 1910-ben 1700 fő, szlovák lakossal. - A szerk.]. Az Malackától nincs messze. Malackán járt elemibe, és aztán idekerült Pozsonyba, idejöttek az első világháború után. Az apja közben meghalt, az özvegy anyjával, nővérével és a sógorával élt. Zsidók voltak, de szintén nem vallásosak. Itt járt a kereskedelmi akadémiára, itt érettségizett Pozsonyban. Utána Bécsben volt valamilyen egyéves, ma azt mondanák, hogy bakalár [szlovák: 'tanfolyam'], ami exporttal foglalkozott. Visszajött, és akkor Schenkernél lépett állásba. Ez volt Európában a legnagyobb spedíciós vállalat. Európa-szerte

néhány ezer alkalmazottal rendelkezett. Prágába is kiküldték őt, aztán Brünnbe. Egy ideig ott is maradt. Mikor Prágába bevonultak a németek, akkor rögtön visszatért, de itt közben már Szlovák Állam [lásd: Szlovákia (1939-1945)] lett. Pozsonyban maradt, és a háborút is itt élte át hamis papírokkal. Nagyon jól nézett ki, szőke haja és kék szeme volt. Az anyanyelve szlovák.

A lányom 1948-ban született. Én először egy építővállalatnál voltam állásban elég rövid ideig. A leghosszabb ideig a "Domáce potreby" (Háztartási üzlet) igazgatóságán dolgoztam. A férjemet elhelyezték Nyitrára. Oda mentünk lakni, tíz évig maradtunk ott. A lányom a közgazdasági középiskola tanulója volt akkoriban, ott is kapta meg az érettségi bizonyítványát. 1966-ban visszakerültünk Pozsonyba. Itt léptem be ebbe az állásba. 220-an voltak itt alkalmazva, nem ismertem itt senkit. A propagációs osztály vezetője voltam, az én feladatom volt az is, hogy az éves vásárok ellátását bebiztosítsam. Az éves vásárok Léván és Párkányon is megrendezésre kerültek, tehát engem oda osztottak be, ahol főleg magyarul beszéltek. Kijártam ezekre a helyekre. A vásár előtt már egy héttel hamarabb kiutaztam oda. Bebiztosítottam a bódékat, az eladók szálláshelyét. A vásárok általában egy hétig tartottak. Miután ezt elintéztem, a megnyitásnál természetesen mindig ott voltam, mert én voltam az úgynevezett "poverníčka" [szlovák: 'megbízott']. Ha befejeztem a munkámat, hazamehettem.